

Рубікон

№ 1 (30)
ЖОВТЕНЬ 2015

ГАЗЕТА НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОГО КОМПЛЕКСУ
«ІНЖЕНЕРНО-ЕКОНОМІЧНА ШКОЛА – ЛЬВІВСЬКИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ ЛІЦЕЙ»

З новим навчальним роком!

Школа вчителем стоїть

Упродовж тривалого часу на посаді директора часто поставало питання якості вчительської освітньої діяльності. Приходило на думку дуже багато складових: від підвищення кваліфікації до освоєння сучасних методів здобуття і передачі інформації, від роботи учнів на уроці до підрахунку кількості відмінників і т. д. Траплялися випадки, коли в окремих школах включали в показники і кількість необписаних учнями парт і стан підручників з предмета та інші нісенітниці. Тож коли мені запропонували увійти до складу творчої групи, яка мала розробити критерії "успішного вчителя" – сприйняв це з іронією.

Проте за кілька зустрічей творча група напрацювала такі показники, бо зібралися дійсно розсудливі, досвідчені і творчі особистості. І от сесія Львівської міської ради, погодившись із напрацьованими матеріалами, з метою підвищення ролі та значення педагогічної професії через виявлення і підтримки талановитих та успішних педагогів, заохочення їх за успіхи в роботі, активну участь у громад-

ській, спортивній, мистецькій, науковій діяльності, а також поліпшення якості надання освітніх послуг, ухвалила програму. Основним її завданням визначено фінансову підтримку талановитих і успішних учителів через надання їм разових грошових винагород.

І тут постала нова проблема! У нашому навчальному закладі багато досвідчених учителів, творчих неординарних особистостей. Кожний педагог – це креативність і неповторність. Тому визначити успішного?! Це проблема!

З чого ж вибудовується пазл учительського успіху? З кількості переможців олімпіад? Із балів, здобутих випускниками на ЗНО, із розміру зарплатні, кількості сертифікатів? З любові учнів і вдячності батьків, що, до речі, жодними балами не виміряти? Кожний учитель – неповторний, бо кожний по-своєму любить дітей. Ця любов складається з безлічі кришталіків, великих і малих, сторонньому майже непомітних. Справжньому вчителю обов'язково притаманні любов до рідного краю, палке захоплення професією, людяність, чесність, скромність. Саме таку неординарну, творчу, закохану в свою роботу особистість і належало обрати нам.

Дочитались і до того, що один з визнаних світом письменників ще в XIX столітті сказав: "Якщо вчитель має тільки любов до справи, він буде добрим учителем. Якщо вчитель відчуває тільки любов до учня, як батько, мати, він буде ліпшим за вчителя, котрий прочитав усі книжки, але не відчуває любові ані до справи, ані до учня. Якщо, учитель поєднує в собі любов до справи і до учнів, він – досконалий учитель". І от, порадившись із учнями і бать-

ками, ми визначилися, що нині можемо від нашого колективу представити трьох майстрів освітянської справи: Іванну Романівну Кутельмах – учителя англійської мови, Зоряну Олександрівну Обідіну – учителя історії та німецької мови і Надію Вікторівну Пашук – учителя української мови.

На засіданні педагогічної ради їм висловили підтримку колеги, а на конференції нашого навчального закладу дали кредит довіри й учні НВК "ШЕЛ" та їхні батьки, ще раз підтвердивши, що не технології, а майстерність учителя, насамперед, визначає якість освітньої діяльності. Презентації власних напрацювань дійсно вразили глибиною аналітичного мислення, прагненням нетрадиційно навчати учнів, виховувати в них почуття власної гідності, патріотизму, приналежності до великої нації, яка в ході історії і нині зламала хребет не одному ворогові.

І на закінчення хочу подякувати всьому колективові нашого НВК "ШЕЛ" за творчу працю, самовіданість і жертвовність, прагнення і віру кожного, що його внесок у загальну справу є визначальним і неповторним. Дякую й батькам наших учнів за достойних і порядних людей, якими ви, шановні батьки, виховали своїх дітей, а особливо привітати всіх учнів з нашим традиційним родинним святом – Днем ЛЕЛіка і ліцеїста.

Хай збуваються мрії, хай мирне небо і тепло наших сердець зігріває нашу багатостраждальну Україну, і хай усі наші професійні успіхи та особисті творчі досягнення ніколи не затьмарять найголовнішого – радощів родинного щастя.

Ігор ШЕРЕМЕТА,
директор.

Мрії здійснюються!

Правду кажуть: "Мрійте, бо мрії здійснюються!". Завжди мріяла стати вчителем, і цього річ моя мрія стала дійсністю... Перше вересня. Як зазвичай, урочиста лінійка, як зазвичай, але вже по-іншому... Перша лінійка, коли ти вже не учень, не студент, а вчитель. Коли маленькі оченята дивляться на тебе з надією, що ти відкриєш для них щось нове, і трішки старші, які сподіваються, що ти станеш їхнім другом.

Пригадую, як з цікавістю і захопленням чекала перших уроків, хоча при наближенні до дверей класу від страху серце пришвидшувало ритм. Страшно, з усвідомленням, що тепер від мене дуже залежить те, як вони ставитимуться до предметів, які я веду, чи зможу з ними поділи-

тися своєю любов'ю до математики і зробити навчання цікавим, я заходжу в клас.

Коли стою біля дошки, завжди згадую, якою була в їхньому віці. Найсмішніше, коли вони роблять помилки, і я знаю, що

робила такі ж, як так само не хотіла дотримуватися всіх правил. Але, як учитель, уже розумію, як тоді помилялася і так хочеться їх вберегти від цих помилок. Звичайно, для цього потрібно багато сил, але, незважаючи на всі труднощі, працювати з дітьми – весело і захоплююче.

Найбільша подяка – це, коли ти бачиш усвідомлення в очах дітей, цей блиск, який дає зрозуміти, що мої зусилля не марні.

Маю надію, що з часом стану добрим учителем... Головне – це вірити, не здаватися перед невдачами. І не забувайте: "Мрії здійснюються!"

Соломія МОНТОШКО,
вчитель математики.

Корисний по-справжньому

"Де б ти не був, залишай сліди. Сліди рук, розуму і душі. Де б ти не був, там ти потрібен". (М. Дочинець "Многії літа. Благії літа").

Можливо, в тебе, дорогий читачу, набір букв НВК "ШЕЛ" і не викликає жодних емоцій, але коли я зустрічаюсь з цією дивокомбінацією 3 + 3, то серце радісно б'ється в передчутті чогось дійсно хорошого, чогось дійсно важливого, чогось дійсно потрібного...

Скоріш за все, це пов'язано ще з тим, що я, як музикант, звикла саме переживати цей світ, а не просто сприймати його як щось буденне. Переживати, пропускаючи через себе, стараючись у жодному разі не залишатися осторонь! Адже, чи можливо байдуже виконувати свою роботу, працюючи з дітьми?!

Розпочавши своє "знайомство з ліцеєм" у ролі керівника вокального гуртка, я не очікувала від дітей такого ентузіазму, адже ліцей все-таки економічний, як я мала можливість пересвідчитись на власному досвіді, – діти гото-

ві і охочі до співпраці. І цьому, без сумніву, потрібно завдячувати керівництву та всьому викладацькому складові ліцею! Саме тоді я зрозуміла, що він стане для мене чимось більшим, ніж просто місце роботи. Адже атмосфера в ліцеї є сприятливою та по-весняному надихаючою, відкритою та по-сонячному доброзичливою, а керівництво та викладацький склад – завжди готові вкласти в учнів ліцею не тільки свої знання, а й подарувати їм частинку тепла власних сердець...

І ось... тепер я маю за щастя працювати тут ще як педагог-організатор...

Що для мене, молодої викладачки, означає працювати в ліцеї? Насамперед – бути готовою до запровадження потрібних змін у собі, враховуючи зміни, що їх ми спостерігаємо за межами ліцею. По-друге – удосконалюватися, адже час не стоїть на місці, і єдиний, за кого ти повинен ставати кращим – це вчорашній

ти. По-третє – вірити в те, що ти робиш. Бо не дарма ж кажуть, що діти – це наше майбутнє. Тому вважаю, що нашим першочерговим завданням як викладачів, є надихати їх на нові досягнення власним прикладом.

Адже непохитно вірю, що тільки знайшовши те місце, де ти по-справжньому потрібен, ти зможеш стати по-справжньому корисним. Можливо, пізнаєте мене краще, прочитавши порухи моєї душі...

Христина РИКМАС,
педагог-організатор.

Оптимісти і мрійники

Звідки довідалися наші учні 1-ї групи про НВК «ШЕЛ», чому прийшли на навчання саме в цей заклад, на що звернули увагу в перші дні навчання, на що покладають надії і, як виявляється, можуть внести в життя і школи, і ліцею багато нового: урізноманітнити дозвілля, удосконалити діяльність РУС, естетично оформити подвір'я тощо. Тож надаємо їм слово.

Один із найкращих навчальних закладів

Якось далекий мій родич приїхав до нас у гості. Розговорившись, він розповів, що навчався в одному із найкращих навчальних закладів Львова – економічному ліцеї. Спочатку зацікавилися батьки, а згодом і я. Так і став учнем "ШЕЛу". Перше, на що звернув увагу, – це привітність учителів, учнів і всіх працівників закладу.

У мене найкраща група і найкращий куратор. У майбутньому я хотів би працювати тут учителем.

Павло КУЛЕБА,
учень 1-ї групи.

Обіцянка татові

Про НВК "ШЕЛ" я довідався від своєї сестри Ангеліни, котра тут навчалася. У цей заклад вирішив прийти, щоб реалізувати свою обіцянку татові, який зараз у зоні АТО. Перше, на що я звернув увагу, була емблема ліцею: лелека, який тримає грошову одиницю, а під ним – книга знань.

Пройшов перший день мого навчання. Це було щось неперевершене: уроки настільки швидко пролетіли, що я навіть не помітив плину часу. Учителі тут чудові – привітні та працелюбні, вимагають, щоб ми вчилися. А ще тут працює пані Слава. У цьому ліцеї – з початку його заснування, дуже хороша людина: допомагає під час нашого чергування, і слідкує за порядком на вході.

Маю надію, що закінчу цей ліцей успішно. Вірю в те, що мої діти навчатимуться тут, бо це як дім однієї сім'ї.

Я б хотів, щоб на подвір'ї обладнали стоянку для велосипедів.

Назар ДВОРЯНИН,
учень 1-ї групи.

Відгуки – найкращі

Про цей заклад я дізналася від своїх друзів і друзів своїх батьків. Відгуки були найліпшими. Провчившись місяць, я переконалася, що тут хороші вчителі, дружний учнівський колектив. Вірю: саме тепер мені випала прекрасна можливість – поліпшити свої знання з усіх предметів.

І ще мені подобається брати участь у різних позашкільних заходах і діяльності РУС.

Ярина ПАНАС,
учениця 1-ї групи.

Тут є дисципліна

У кожного вчителя різні правила на уроці. Спочатку я не розумів учителів: чому вони такі строгі? Тепер усвідомив, що проблема не у вчителях, а в моїй колишній школі. Там учителі дозволяли на уроках усе, а тут є дисципліна!

Олег БОРЦУК,
учень 1-ї групи.

Тут учителі навчають добре

Про НВК "ШЕЛ" я довідався від батьків, а ті – від знайомих. Прийшов у цей заклад, бо в колишню школу мені було довго добиратися. Перше, на що звернув увагу, це колектив класу. Він мені сподобався. Деякі уроки давалися важко, особливо з алгебри – через те, що я перейшов зі школи, в якій вивчав їх не на такому високому рівні. Учителі викладають гарно. Сподіваюсь на те, що добре закінчу цей навчальний рік, а згодом і ліцей. Вірю, складу ЗНО на відмінно.

Роман ГАРНИК,
учень 1-ї групи.

Створимо футбольну команду

Про НВК "ШЕЛ" я довідався від мами і вирішив випробувати свої сили. У перший день, коли я прийшов у ліцей, побачив пані Славу. Уроки такі ж, як і в школі, учителі вимагають учитися, і я їх розумію, бо вони хочуть дати нам знання.

Маю надію, що гарно закінчу ліцей, успішно складу ЗНО. Вірю, що вступлю на економічний факультет університету. Думаю, якщо будемо з групою старатися, створимо футбольну команду та захистимо честь ліцею на змаганнях.

Олексій ГЕМБАРСЬКИЙ,
учень 1-ї групи.

Зграя кольорових метеликів

Дев'ять років я навчалася в одній із престижних гімназій м. Львова. Це була школа з поглибленим вивченням іноземних мов, тому я задоволена своїм рівнем знань англійської і німецької. Та через два роки треба буде задуматися над вибором професії, а я захопилася математикою. Тому друзі і батьки порадили вступити в НВК «ШЕЛ». І ось я тут... Початок був для мене незвичний. Поглиблювати знання з різних предметів, пізнавати невідоме, розширювати власний світогляд. Дні першого місяця пролетіли, немов зграя кольорових метеликів. Кожений день мав свій колір.

Мені сподобалась у ліцеї методика викладання всіх предметів. Як я зрозуміла, вона якась особлива. Надзвичайно задоволена куратором, учителем хімії і біології Мирославою Петрівною Боднар. Відчула якусь материнську ласку і доброту в її серці. Вона, як мати, водила мене коридорами ліцею.

Цікаве у ШЕЛі – поділ уроків української мови та математики на підгрупи. Велика різниця у викладанні математики в гімназії та ліцеї: тут збільшено число уроків з цього предмета вдвічі. При цікавому викладанні Надії Іванівни час біжить непомітно.

Дуже цікаві уроки з історії і правознавства. За цей місяць я подорожувала в минуле із Зоряною Олександрівною, дізналася багато інформації з правознавства.

Хочу сказати теплі слова вчителям української мови Надії Вікторівні і англійської мови – Ірині Богданівні, які в теплій і дружній обстановці дають нам тверді знання, вимагають бути уважними, працьовитими і пропонують брати участь у різних конкурсах. Наприклад, таких, як "Флекс".

З учителем зарубіжної літератури і художньої культури – Надією Павлівною ми здійснюємо цікаві мандрівки сторінками книг і щоразу вчимо щось нове, а на уроках художньої культури перебуваємо в атмосфері мистецтва і творчості.

Предмети "Фінансова грамотність" і "Економіка" – нові для мене, але з ними я здружилася, дякуючи Ірині Володимирівні і Роману Ярославовичу. Уроки фізики і географії також мені до душі. Ярослава Володимирівна і Уляна Степанівна чудово їх проводять і пояснюють матеріал.

Спорт – це здоров'я, і дякуючи Ігорові Володимировичу, його ми здобуваємо на території ліцею. Адже пробіжка, вправи і волейбол – це крок до активного способу життя.

Ліцей – великий вулик, в якому ми проводимо більшу частину дня, і кожний день по-різному цікавий.

Тут я зустріла багато нових друзів. Колектив мені сподобався. Усі привітні та дружелюбні. Хоч я новенька, але зі мною радо спілкуються хлопці і дівчата: Аліна, Марта, Олеся, Іра, Настя, Христя, Дзвінка, Катя, Оксана...

У будь-якого хлопця я можу попросити поради чи допомоги. Зараз ми знаємо досить добре одне одного, здружилися. Я думаю, що з нас вийде чудова група.

А буфет такий, якого точно немає в цілому Львові! Тут навіть повар дбає, щоб діти були ситі і хотіли вчитися. Тож я вдячна за це пані Любі.

Щодня я йду до ліцею з радісним, а не з сумним обличчям. З головою пірнула в навчання і вже через місяць можу сказати, що мені все сподобалося, бо тут допомагають іти до своєї мрії, до нових висот.

А ще в листопаді учні ліцею мандруватимуть в одну з країн Європи – Республіку Польщу. Тож будуть нові статті, в яких я ділитимуся своїми враженнями і емоціями від поїздки.

Віка СТАСІВ,
учениця 11-ї групи.

Тут дуже "кльово"!

Про НВК "ШЕЛ" я дізналася від мами. У цьому закладі навчається моя молодша сестра. У неї склалися гарні враження про ліцей. І я вирішила також тут навчатися. Коли вперше сюди зайшла, побачила дуже красиві, чисті, нові, осяяні світлом класи. Найбільшою несподіванкою було те, що на вході стояли чергові і просили показати домашні завдання. Я була в шоці, розгублена, адже раніше в нас ніхто не перевіряв домашніх завдань на вході. Почалися

уроки... Було дуже страшно, я не знала всіх одногрупників, учителів. Тепер можу сказати: усі вчителі дуже хороші і хочуть, щоб діти все розуміли, усе знали. Маю надію, що стану гарною ліцейською. Вірю в те, що буду заробляти високі бали. Я не шкодую, що перейшла сюди. Тут дуже "кльово"!

Юлія ШАВРОВА,
учениця 1-ї групи.

Радість, смуток, надія...

Перше вересня завжди було чимось небажаним, проте магчним водночас. Воно й логічно, адже наближається фініш ліцейського життя, а отже – ЗНО.

Згадую, як торік боязко ступала на поріг ліцею: перелякано дивилася на одинадцятикласників і з острахом очікувала знайомства з одногрупниками. Здавалося, ніколи не знайду спільної мови з випускниками, проте саме серед них знайшла справжніх друзів. Зараз, проходячи ліцейськими коридорами, шукаю знайомі постаті, бо й справді сумую за ними.

Хоча ми і бачимось у вільний час – це не те, не вистачає дотепних жартів і веселощів на перервах.

Цьогоріч усе було зовсім по-іншому. Прийшла в ліцей, наче додому, у рідне, звичне місце, готова влитись у рутину. На поріг ЛЕЛу увійшли новенькі, 1-ша група пішла нашими слідами. Почався навчальний рік: уроки, домашні завдання, репетитори, безсонні ночі над зошитами...

Я ще більше здружилася з одногрупниками, нарешті почала відчувати, що ми – одна маленька сім'я. Смуток за випускниками залишився. Мабуть, тому, що саме вони познайомили мене з ліцейським життям. Сподіваюсь, колись так сумуватимуть і за нами...

Аліна СІМАШКО,
учениця 11-ї групи.

Перший урок

Усім нам: і учням, і вчителям, було досить важко і незвично знову приступити до навчання після тривалих літніх канікул. Але в цьому нам дещо допомогла святкова лінійка і перший урок, які минули у веселому, піднесеному настрої та спокійному ритмі, якраз такому, до якого ми встигли звикнути за період канікул. Знову побачивши всіх своїх одногрупників і відбувши лінійку, усі учні розійшлися, кожний до своєї аудиторії.

Перший урок у 21-й групі або ж, як звикли – у 11-й, розпочався з вступної промови нашого куратора Ярини Володимирівни, котра й повідомила, що до нас має завітати боєць АТО, з яким ми матимемо змогу поговорити про стан подій на сході нашої Батьківщини. Невдовзі прийшов і сам герой. Павло, саме так його звали, розповів нам про свої пригоди і своїх побратимів. Від нього ми дізнались багато того, про що не кажуть ні телебачення, ні Інтернет. З розповіді воїна

видно, як змінилося його ставлення до подій на Сході, і світогляд взагалі. Мабуть, кожна нація має пройти через подібні випробування, щоб потім стати справді могутньою, побудувати величну і високорозвинену державу. Зі слів очевидця ми дізналися, що теж ідемо до цього, нарешті вся велика українська нація починає розуміти, хто ми такі, звідки взялися і для чого живемо. Ці нелегкі два роки зміцнили Україну, хоч і не обійшлося без втрат. Та так уже склалося, а нам потрібно подбати, щоб ці втрати не були даремними, і поки стане сили, треба намагатися зміцнити українську єдність, докласти всіх зусиль для успішного розвитку України. А поки є такі хоробрі воїни, ми можемо бути певні, що є в цілковитій безпеці, і місія наша єдина – довести, що стоять вони там, щодня ризикуючи власними життями, не дарма, бо подібно до того, як ми сподіваємося на них, так само й вони покладають надії

на нас, адже майбутнє нашої держави – лише в наших руках.

Таким чином, першого дня ми отримали своєрідний життєвий урок. Залишається лише, щоб усі його зрозуміли, і тоді, одного дня Україна стане справді наймогутнішою і найрозвиненішою державою.

Павло КВАСНІЙ,
учень 21-ї групи.

Величний світ театру

Шановні читачі сторінок улюбленої учнівської газети "Рубікон"!

Уже вкотре учні нашої групи мають змогу відкрити лаштунки та поділитись із вами вирієм пригод, емоцій і вражень, що панують за ними. Сьогодні маємо нагоду розповісти про місце театрального жанру серед інших багатьох захоплень учнів 7-А групи. Розпочалось наше знайомство із величним світом театрального мистецтва два роки тому. Адже суть не в тому, аби просто піти в театр. Суть у тому, щоб залишитись із ним назавжди в серці. Спочатку, ми були дещо скептично налаштовані, адже пам'ятаємо наші культпоходи з попередніх років у попередніх школах. У стінах НВК «ШЕЛ» культпохід набув зовсім іншого значення. Це для нас цілий культ – ми дізнаємось про виставу з Інтернету, цікавимося акторами, адже кількох з них ми вже знаємо з попередніх вистав, деяких упізнаємо на сцені (їхні ролі, персонажі, життєве кредо), готуємо відповідний одяг, адже театр – це не дискотека і не буденність. Театр – це вічний дух епохи, якому ми повинні відповідати. Ми побували вже на п'яти виставах: "Гуцулка Ксеня", "Сватання на Гончарівці", "Шаріка" або "Кохання січового стрільця", "Тіні забутих предків", "Казка". І щоразу бажання відвідати цей мистецький храм зростає. Щоразу наш куратор купляє буклети, листівки і книжки про історію створення театру, акторський склад, життєпис акторів. Останнім надбанням стала художньо-документальна повість «Житейське море» корифеїв і охоронців театральної чаші Грааля Федора Стригуна та Таїсії Литвиненко, яких, за правом, вважають фундаторами національного театру, що гуртували та продовжують єднати довкола себе молодих, талановитих, енергійних, відданих справі театралів. Кожна вистава – це окремий феноменально-шедевальний світ.

Сьогодні ти – гуцул, завтра – січовий стрілець, післязавтра – пересічний громадянин і дивуєшся, наскільки майстерно акторська трупа створює атмосферу тієї чи іншої епохи і ненавмисно змушує аудиторію переживати пропонувані події, заглиблюватись у людські почуття та проживати життєві перипетії. Ми б хотіли сьогодні зосередити вашу увагу, шановні читачі, на виставі «Тіні забутих предків» і, хоча постановка вистави була здійснена не «заньківчанами», а гістьми – Рівненським театром, запевняємо вас, що ця вистава нічим не поступається.

Сам твір Михайла Коцюбинського є достатньо складний: гуцульський побут, звичаї, обряди, традиції, лексика і, зрештою, зміст. Проте, майстерний режисер і вправні актори зуміють донести суть до кожного глядача. Скажемо, що до цієї вистави наша група була готова, адже за три місяці перед цим ми здійснили екскурсійну поїздку в село Криворівню, де розтошовано музей Сергія

Параджанова. Упорядник музею – пані Галина майстерно і творчо розповіла й про самого режисера Сергія Параджанова, і про фільм безпосередньо, його героїв, їхні подальші долі. Ми бачили світліни зі зйомок, одягали гуцульський одяг, знайомились із побутом гуцулів, милувала слух мова, а око – карпатський краєвид. Можна було легко уявити собі, що ти – Іван, а он де Марічка. Дві долі, десятки років два ворогуючі роди, поєднання непоєднуваного, вічне кохання, смерть і життя після смерті.

Не менш майстерно представлено цей твір зі сцени театру. Вистава починається похованням батька з однієї родини, що ознаменовує втрату годувальника сім'ї, а відтак глядач відчуває в повітрі ненависть і прокльони, а також людський відчай при втраті члена сім'ї. Далі перед нами з ненависті та взаємних образ постають перші паростки дружби, яка згодом переростає в глибоке і взаємне кохання між дітьми (Іваном і Марічкою) двох ворогуючих родів Гутенюків і Палійчуків. Але не судилося коханню існувати на цьому світі, адже, випадково випасаючи отару овець, Марічка послизнулась на камені і впала в холодний стрімкий потік. Упала навічно. Іван, працюючи пастухом у горах і заробляючи на майбутнє весілля з Марічкою, нічого не знає і лише ридуючий голос трембіти сповістив, а серце підказало, що вже не побачить більше кохану на цьому світі. Довго блудить-нудить світом Іван та повернувшись, дає вмовити себе Палагні – найбагатшій дівчині в селі, і одружується з нею.

Актори звертають увагу аудиторії та залучають її до обрядів, звичаїв і традицій гуцульського життя. Зі сцени бачимо обряд вінчання, мелодії весільних музик, святкування Різдва та традиції коляди і щедрівки, випасання отари та повсякденне гуцульське життя, згодом – поховальний обряд, автентичність народної говірки, співанки, мелодії сопілки, флюяри, дрімби, кози, зозулі, що надають подіям необхідне емоційне забарвлення та підкреслюють колорит легенди.

Незважаючи на все багатство і статки Палагні, Іван із нею нещасливий. Усе далі і далі герой заглиблюється в себе, відчуває тугу і страждання,

Вистава в театрі

Наша група дуже зраділа, коли ми дізналися, що йдемо в театр імені М. Заньковецької. А ще більше хлопці й дівчата зраділи, коли дізналися, що буде лише три уроки (адже, зазвичай, їх сім).

Тим не менш, ці уроки були дуже напруженими, майже на всіх були самостійні роботи (у другій підгрупі – на всіх). Попри труднощі під час уроків, ми з радістю

пішли до театру. Вистава "Сватання на Гончарівці" нам припала до душі, особливо сподобались Стецько, Уляна і Олексій. Стецько нас розвеселив тим, як він показував свою дурість, ми з нього дуже сміялись. Уляна і Олексій – така гарна пара, особисто мені було шкода Уляну, коли її мама і слухати не хотіла, що Уляна не любить дурного Стецька. "Зате багатий", – так

відповідала на Улянині прохання і заперечення мати.

Загалом, вистава була дуже цікава і весела, нам усім сподобалась. Дуже вдячні вчителям, що допомогли нам долучитись до українського мистецтва, побувати в найкращому драматичному театрі міста Львова.

Оксана ХОЦЯНОВСЬКА,
учениця 7-Б групи.

Справжні козаки

Кажуть, що козацькі часи давно минули, і в наш час атому і нано-технологій усе менше хлопчаків товаришують із м'ячем, тенісною ракеткою і спортом загалом.

Наважусь заперечити. Є в наш час справжні хлопці. У цьому можна було переконатися, завітавши на Навчально-спортивну базу літніх видів спорту СКА 14 жовтня на дитячо-юнацькі змагання "Майбутні захисники".

Змагання відбувалися в рамках трекінг-проекту "Ігри патріотів" (заключний етап), за спільним проектом дитячих бібліотек № 3; 27; 29; та за сприяння ГО "Розвиток громади".

Шість команд боролися за звання найвідважніших, найспритніших, найсильніших. Нашу дитячу бібліотеку № 3 (вул. Хвильового, 3) представляла команда "Джури". Якось так склалося, що серед багатьох учас-

ників трекінг-проекту, саме ліцеїсти НВК "Інженерно-економічна школа – Львівський економічний лицей": Роман Дуган, Юрій Чернюх, Дмитро Комаринський і капітан Юрій Штибель склали основу команди.

У нелегкій естафетній боротьбі хлопці зуміли вибороти I місце, залишивши позаду три команди юних спортсменів-дзюдоїстів і команди своїх однолітків з команд бібліотек-суперників.

Біг на швидкість, естафета з ракеткою і м'ячем, силові вправи – усе було під силу нашим козацатам.

Дружба, віра одне в одного, моральна підтримка однієї групи і товаришки Софійки Вовк стали запорукою перемоги. Хлопці довели, що вони сильні, вправні, розумні і є достойним підростаючим поколінням, яке творитиме сучасну історію нашої держави.

Згідно з малою енциклопедією Українського козацтва, джурами називали молодих вихованців, зброєносців і помічників досвідченого козака. Інститут джур був дуже поширений і авторитетний, бо існував упродовж усієї історії козацтва. Стати джурию міг не кожен, а лише той, хто годився до козацької служби, пройшовши певні випробовування – як фізичні, так і моральні.

Хлопці, вітаємо вас з перемогою! Так тримати, "Джури"!

Наталія СИМАШКО,
бібліотекар.

ходить полонинами і гукає свою Марічку. Сценою невпинно лунає «Іване-е-е...», «Марічка-а-а...». Палагна, розуміючи, що щастя немає, знаходить його з іншим – мольфаром Юриком, який давно кинув на неї око. Вони разом – часті відвідувачі шинка та активні учасники гуцульських гулянь. Не витримує Іван такої долі, моральної наруги і висміювань і... нарешті доленька змилює над ним – у передсмертному маренні зустрічає Іван свою Марічку і набуває щастя. Коханя живе, але не на цьому світі. Що Господь поєднав, людина не розділить навіки.

*Ізгадай мні, мій миленький,
Два рази на днину,
А я тебе ізгадаю*

Сім раз на годину.

- Ізгадаеш?

- Ізгадаю, Марічко.

Вистава відображає велич і багатство гуцульського краю, який треба пізнавати і вивчати у всій чарівності. Тож якщо подорожувати змоги немає – зал НДТ ім. М. Заньковецької завше відкритий для своїх шанувальників. А учні нашої групи з нетерпінням чекають на наступний сценічний феномен.

Євген РОЖИЛО,
Уляна КОЧУТ,
Максим МАКОВЕЙ,
Анастасія ЛОЗИНСЬКА,
учні 7-А групи.

Карпати – 2015

(реальність, романтики, "потік свідомості")

25–27 вересня відбулася довгоочікувана поїздка в один із наймальовничіших регіонів України – Карпати. Усі ми з нетерпінням чекали того моменту, коли сядемо в автобус і з легким трепетом сердець поїдемо за межі Львова в напрямку Івано-Франківської області назустріч високим горам і бурхливим рікам. Хоч нас застала не найліпша погода, ми попри все були готові до сходження на Говерлу. Після шестигодинної поїздки, яка супроводжувалася захоплюючими легендами і розповідями нашого екскурсовода Романа Петровича, ми підїхали до підніжжя Говерли.

Першим на шляху нас чекав укритий зеленим килимом ліс зі своїм цілющим повітрям, чистою водою, могутніми деревами і неймовірними історіями минулого. Коли ми вийшли з лісу, дощ посилювався, і кожний з нас стояв перед вибором: повернутись назад чи продовжувати йти далі. Незважаючи на такі погодні умови, важкість у ногах, усі вирішили піднятися на вершину. Ми йшли довго, було нелегко: хтось мав змогу йти швидше, хтось йшов повільніше, ми чекали одне одного, відпочивали і продовжували шлях. Лунали фрази: "Почекайте, я більше не можу йти", "Я не хочу", "Ще скільки?", "Я хочу їсти", "Давайте відпочинемо". Але ми опанували себе, узяли всю волю в кулак і подолали цей шлях. "Так, ми зробили це!", "Ура!" – звучали крики радості і вітання з досягненням, яке здійснили. Кожний пишався цим, бо сам собі довів, що в нього все-таки є сила волі! За традицією, на вершині Говерли пролунали гімн України і гімн ліцею, які ми виконували з гордістю.

Під пильним супроводом Романа Петровича спускалися ми набагато крутішим схилом. Це було дуже непросто, але, водночас,

весело. Учні допомагали одне одному, допомагали вчителям, а вчителі – учням, і спільними зусиллями ми всі разом благополучно "злізли" з найвищої точки Українських Карпат.

Наступного дня ми відвідали музей Сергія Параджанова, який представляє собою стареньку столітню смерекову хату, яка стала під час зйомок кінофільму житлом для легендарного режисера. Із історією зйомок нас познайомила одна із найкращих екскурсоводів в Україні – пані Галина Мокан, розповідь якої була настільки щира і зворушлива, що ми закохалися в Гуцульщину. Після екскурсії фотографувалися в гуцульському народному одязі – найкрасивішому вбранні в Україні, та й у Європі, думаю, теж.

Гуцули – діти гір і діти Божі. Вони і вірять, як діти, залишаються при тому містиками і практичними філософами. Але зрозуміти гуцульську духовність до кінця неможливо, вона як бочка з подвійним дном.

Надзвичайно цікавим є один із шедеврів дерев'яної гуцульської архітектури – Криворівнянська церква Різдва Богородиці, в якій нам вдалося побувати і поспі-

куватися зі священником Іваном Рубаруком, який провів із нами нестандартну бесіду та зумів зацікавити кожного духовним досвідом власного життя. Ми мали нагоду почути об'єктивні міркування під час цієї розмови в довірливій атмосфері спілкування.

Побувавши в музеї гуцульського побуту, етнографії та музичних інструментів імені Романа Кумлика, неможливо залишатися байдужим до цього місця. Минув понад рік від дня смерті гуцульського віртуоза, людини-оркестра – Романа Петровича Кумлика. Пам'ять про нього і його вміння березуть його найрідніші жінки – доньки Наталя та Леся і дружина Марія. Пані Леся провела нам надзвичайно цікаву екскурсію: показала предмети побуту, давній гуцульський одяг, знаряддя праці, грошові знаки і багато іншого, що нам дало уявлення про життя гуцулів. Але особливою гордістю є колекція музичних інструментів, на яких ми навіть спробували грати. Серед них – скрипки, цимбали, коза, дрімби, трембіти, роги. На відеозаписах ми мали змогу побачити і почути

Незабутній День туриста

Наша група вирішила відсвяткувати День туриста екскурсійною поїздкою в замки Закарпаття, – Шенборна і Мукачевським.

Отож, 3 жовтня ми "завантажилися" в автобус і поїхали подорожувати. Дорогою співали пісень, багато сміялися і з нетерпінням очікували кінцевої зупинки. Адже замки Закарпаття вражають своїм виглядом та історією.

Перший замок – Шенборна або санаторій "Карпати". Зараз у ньому розмістився госпіталь для військових, які постраждали на території Східної України під час військових дій. Тому ми тільки оглянули територію, помилувалися краєвидами, покуштували воду, яка, за повір'ям, виконує бажання.

Потім був замок Паланок, який знаходиться на горі в південно-західній частині міста Мукачєвого. Кажуть, що звідти видно Румунію. (Ми, на жаль, не побачили). Але історія замку нас дуже вразила. Тут є і кімната тортур, і пам'ятник Ілоні Зріні, котра керувала обороною замку під час найбільшої облоги австрійським військом. І кам'яний орел, якого ми порівнювали зі сторожем, бо він наче бачить усе. Також стоїть у замку пам'ятник Федору Корятовичу, який значно розбудував та укріпив замок.

Після пізнавальної екскурсії ми вирушили на ночівлю до улюбленої бази "Берегиня". Наші вчителі Н. П. Баскакова та І. В. Процик влаштували нам справжній бен-

кет – смажені сосиски і з смачними овочами. Це було неперевершено!

Уранці наступного дня ми відпочивали на базі: грали у футбол, обідали та збиралися в дорогу додому. Але нас чекав сюрприз: ми побували на водоспаді Кам'янка. Краса Карпатської при-

роди, звук падаючої з висоти води, шум дерев – усе навивало спокій і душевну радість.

Отже, ми готові до нового тижня навчання. А всі враження ми збережемо до наступної поїздки.

Софія ВОВК,
учениця 7-Б групи.

народні пісні, гуцульські співанки у виконанні Романа Кумлика під його акомпанемент на цимбалах та інших інструментах. Ми почули багато нового і цікавого про життя гуцулів, їхній говір, важкі будні і яскраві свята, гострий гумор і самобутнє мистецтво, і все це завдяки багатолітній праці видатного гуцульського музиканта, віртуоза, поета-коломийкаря, заслуженого працівника культу-

ри України – Романа Петровича Кумлика.

Уже повертаючись до Львова, ми відвідали Яремче – відоме місто-курорт, що розташоване між живописними горами в мальовничій долині річки Прут. Нас вразила чарівна природа: дивовижні пейзажі, чисте повітря, багато цікавих визначних пам'яток, гори, укрите зеленню, гірські струмки та темні ліси... Таке враження, ніби

ми потрапили в казку, з якої аж ніяк не хотіли вертатись...

Дякуємо всім учителям, а також Романові Петровичу, який проводив захоплюючі екскурсії, та панові Володимирі, який забезпечив нам комфортну поїздку, за те, що вони були поруч з нами в той важливий для нас момент, коли була необхідна підтримка!

Ольга МАРКЕЛОВА,
учениця 21-ї групи.

Неочікуваний вересневий позитив

(спогади про прогулянку Львовом)

Цьогоріч у вересні декілька учнів нашої 6-А групи разом із Галиною Данилівною відвідали спорткомплекс «Динамо». Там відбувався ярмарок спорту, на якому були представлені різні спортивні школи і секції, відбувалися показові виступи. Ми споглядали все із захопленням, розуміючи, що на тренування з кожного виду спорту не потрапимо. Зате зародилася думка: стати досконалим фізично не так легко, але можливо. Багато хто з нас задумався, чи дійсно ми провадимо здоровий спосіб життя, якщо не знаходимо часу для спорту. Фітнес, карате, кульова стрільба, атлетика, танці різних стилів, пілатес... Вибір чималий. Особливо нас зацікавило об'єднання "Білі вовки". Це унікальна секція для тих, хто хоче навчитися виживати у будь-яких, навіть екстремальних, умовах. Шкода, що беруть туди лише підлітків від 14 років.

Додому ми не поспішали, тож обмінюючись враження-

ми, помалу рухалися містом. Так можна багато чого побачити цікавого. От і ми натрапили на диво-майстерню "Свердлик". Із роззявленими ротами оглядали сучасне, модернізоване приміщення, яке зустріло нас тепло і по-домашньому. А на полицях – сила-силенна виробів із дерева. Ми оглядали все із захопленням. Вирішили спробувати себе в цьому ремеслі, записавшись на майстер-клас. А попереду нас чекало найцікавіше...

Шлях пролягав попри Головну пошту. І раптом ми помітили незрозумілу дерев'яну споруду. Щось дивовижне і якесь особливе, начебто хтось вивіз в одне місце купу мотлоху, розклавши його на полиці. Ми проявили допитливість. Це виявилася модерна інсталяція творчої людини (на жаль, не запам'ятали імені цього іноземного митця), де зібрано різноманітні речі, які ми могли бачити хіба в фільмах радянської доби. На величезних дерев'яних сте-

лажах хаотично розмістилися предмети минулої епохи: дерев'яна швейна машина, військова форма, різні лабораторні "штучки", елементи декору та меблі, двері, книги... Усього так багато! Як цікаво побачити "світ", в якому жили наші бабусі, дідусі, батьки! Цей, на перший погляд, непотріб – насправді цікава історія минулого. Тож і ви, прогулюючись Львовом, зверніть до бібліотеки ім. В. Стефаніка, бо саме біля неї розташований цей музей під відкритим небом.

Продовженням нашого дозвілля була недільна поїздка в "Свердлик", де нас учили випалювати по дереву та невеличких скельцях. Емоції переповнювали, вражень безліч.

Шкода, що в нас так багато уроків і так мало часу пізнавати нове, незвідане. Воно так притягує, особливо, коли не очікуєш і не плануєш.

Галина ВАСЮТА,
куратор 6-А група.

День захисника України

14 жовтня – День Покрови Пресвятої Богородиці, День Війська козацького, воїнів УПА – День Захисників України. Уперше цьогоріч – вихідний. Цей день кожен провів по-різному. А як саме, як розпитав у своїх однокласників.

"Майже всі учні нашої групи були на святій Літургії, брали участь у молебнях за мир і здоров'я тих, хто зараз стоїть на захисті нашої Вітчизни. Ми ще не дорослі і єдина наша допомога – молитва. Захисники України! Повертайтеся додому живими! Ми на вас чекаємо!" – розповів Данило Козанкевич учень 7-Б групи.

Тереза Дорошева, Аліна Гущина, Ліда Кіцила, Ярина Галас, Остап Галій, Софія Лесик, Ірина Лесик зібралися разом у ліцеї і малювали плакат "Герої не вмирають!". Вийшло непогано. Правда, хлопці прийшли, щоб допомогти, але більше заважали.

Віталій Юськевич ходив до церкви, телефонував до тата, котрий зараз у зоні АТО.

Андріана Михайлович побувала в гостях у бабусі в Карпатах. Зараз пізня осінь – багато робо-

СИЛА НЕСКОРЕНИХ!

14 жовтня
День захисника України

ти: підготовка до зими та й гриби вже з'явилися, треба запастися. День пройшов у мирі, з користю.

Продовження на стор. 12.

Мій перший конкурс

Минулого тижня в нас проводився конкурс "Леді Осінь". Я брала в ньому участь. Підготовка до конкурсу проходила важко, і я дуже переживала. Ми з групою готували сукню, букет і капелюх. Коли я виступала, було страшно і цікаво: як усе пройде?

Дуже цікаво було побачити вбрання учасників з інших груп. У деяких дівчат були віночки, а у інших – капелюшки. Після конкурсу ми всім класом їли фрукти, які принесла моя мама.

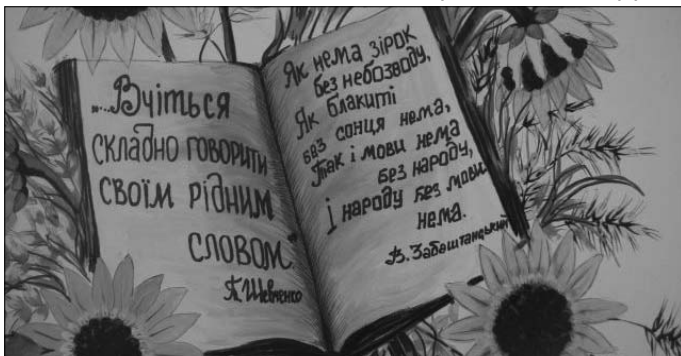
Анастасія ВІТРУК,
учениця 6-Б групи.

Мова-Українська

Є в моєї мови серце калинове,
Є уста співочі, солодкі, дівочі,
Дідова сопілка, веснянка-ягілка
Щедрий запах літа і волошки в житі,
Смерекова казка і матусі ласка,
Гострий меч козацький і пістоль юнацький.
Мова ж бо – країна
З йменням Україна!

Аліна СИМАШКО
учениця 11-ї групи.

Нічого крім болю...

Нічого крім болю у серці немає,
Нічого крім болю, нічого окрім...
Сльозами багряними прапор ридає
згубивши синів...
Нічого крім болю у серці немає,
Нічого крім болю, нічого окрім...
Гріхами кривавими прапор вкриває
від вбивств земляків...
Нічого крім болю у серці немає,
Нічого крім болю, нічого окрім...
Новинами давлячись, світ завмирає
від правдо-шматків...
Нічого крім болю у серці немає,
Нічого крім болю, нічого окрім...
Ударами-втратами серце шматує...
не злічиш кусків...
Нічого крім болю у серці немає,
Нічого крім болю, нічого окрім...
Протестами віра по серцю блукає...
надіючись змін...

Христина РИКМАС.

День захисника України

Продовження. Початок на стор. 11.

Софія Вовк дізналася, що в нашій районній бібліотеці організовується команда хлопців для участі в змаганнях. Сказала своїм одногрупникам, що дуже треба. Вони зразу погодилися. На змаганнях була для них підтримкою.

Дмитро Комаринський, Роман Дуган, Юра Чернюх, Юрій Штибель випробовували свої сили.

Створили команду, яку назвали "Джури" і захищали честь нашого закладу та районної бібліотеки на спортивних змаганнях (стадіон СКА). Здобули I місце. Як же інакше? Якщо основний вболівальник – Софія Вовк.

Дідух Богдан був у церкві, розв'язував завдання для олімпіади з математики, готувався до конкурсу "Сурми звитяги".

Рубікон

Газета НВК «Інженерно-економічна школа –
Львівський економічний ліцей»

Відповідальна за випуск
Літературне редагування
Дизайн, верстка

Н. П. Баскакова
Л. О. Козанкевич
Т. В. Шуневич

Адреса редакції:

79059 м. Львів, вул. М. Хвильового, 35
тел.: 252-18-75

Адреса друкарні:

м. Львів, вул. Чайковського, 27
ТЗОВ «ПРОСТІР-М»